

κηγόρον τῶν Συνδρομητῶν, Ζοφεράν Νύκτα, Φουκουσίμαν, Ἑλληνική Δόξαν καὶ Ὑπερ Διαπλάσεως. — ἡ Ἐνθουσιώδης Ἑλληνηρίς μετὸν Ριγολέττον, Κουροπάτιν, Ἀλιθ καὶ Ἀγγελον Ἀγγερινόν. — ὁ Ἀγγελος Ἀγγερινός μετὴν Ἀλγοδόαν Νεότητά. Ἐσπεραντιστὴν, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, Νεκρικὴν Ὀδὴν καὶ Ἀάζαρον. — ἡ Καρακάβα μετὸ Διασέντο, Ταλαντευομένη Ἑλιπίδα, Νεκρικὴν Ὀδὴν, Γλυκεῖαν Ἀμμουδιάν καὶ Ταπεινὸν Ἴον. — ἡ Σταγὸν ἐν τῷ Ὠκεανῷ μετὸ Μαργαριταεῖο Ἀάκρον, Διασέντο, Ταλαντευομένη Ἑλιπίδα, Θυέλλαν καὶ Νεκρικὴν Ὀδὴν. — τὸ Μαργαριταεῖο Ἀάκρον μετὸν Ἀάζαρον, Νεκρικὴν Ὀδὴν, Ἐδνυχὲς Παρθελλόν, Σταγὸνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ καὶ Ταλαντευομένη Ἑλιπίδα. — ἡ Ταλαντευομένη Ἑλιπίς μετὸ Μαργαριταεῖο Ἀάκρον, Σταγὸνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ καὶ Ἀάζαρον. — ὁ Παῖς τῆς Μακεδονίας μετὸ Κεντρί. — ὁ Χειμωνιάτικος Ἥλιος μετὴν Ἐνδοξον Ὑδρον, Γηραιὸν Νεῖλον, Κνωσέλευκον Ἀάβαρον, Πρωτομαριάν καὶ Ἐδνυχὲς Παρθελλόν.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Φιλόπατριν Ἑλληνα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεπλάωμα) Μαργαμένην Γαζίαν (ἔστειλα). Ἀγγελον Ἀγγερινόν (ἐξετελέσθησαν) Γεωργίαν Α. (δὲν εἶπα ὅτι κερδίζουν ὄλοι· ἀλλὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν κληρωσιν ὄλοι, καὶ κερδίζουν μόνον πενήντα) Κυρηγιτίδα Ἀρτεμιν (τοὺς εἰδοποίησα). Ἡμεῖσαν τῆς Ἐλευθερίας (βραβεῖον ἔστειλα). Ὀνειροπόλον τῆς Δόξης (ἔχομεν καιρὸν ἢ ἐποχὴ τώρα δὲν εἶναι κατάλληλος δι' ἐμέ, διότι ἔχω ὄλας τὰς φροντίδας τοῦ τέλους καὶ τῆς ἀρχῆς τοῦ ἔτους) Συριακὴν Ναυτοπούλαν (αἱ λύσεις ὑπὸ ταύτην λαμβάνονται ἀσφαλτέστατα) Ἀθραν τοῦ Πολυήρου (σὲ συγχαίρω διὰ τὴν τιμὴν τοῦ ἔλαβες καὶ προσφέρεις ἀνοδοδέσμη εἰς τὸν Διάδοχον) Μαριάν καὶ Σπύρον Ν. Σ. (ὁ Ἀναίας σὰς εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὰς ὄρας εὐχὰς) Ἀσην (βραβεῖον ἔστειλα). Ἐνθουσιώδη Ἑλληνηρίδα, Ἀστρον Ἐσπερινόν, Χειμωνιάτικον Ἥλιον, Ταλαντευομένη Ἑλιπίδα (καὶ βέβαια πῶς φέτος πρέπει νὰ ἐπιμεληθῆς περισσώτερον καὶ, οἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς εἶνε συνδρομηταί) Μαργαριταεῖο Ἀάκρον (χαίρω πῶς ἔγινες καλά) Σταγὸνα ἐν τῷ Ὠκεανῷ (εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς πῶς δὲν με ξεγράψατε) Ὀνειρον τῆς Κῦπρου (κ' ἐγὼ ἐχάρηκα πάρα πολὺ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σου) Ναπολέοντα Βοναπάρτην (ψευδώνυμον διὰ τὸ 1908 θὰ ἐγκριθῆ εἰς τὸ 1 φύλλον τοῦ Δεκεμβρίου) Ριγολέττον, κτλ.

Εἰς δόας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 16 Ὀκτωβρίου διὰπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Καὶ εἰς τὰς τρεῖς Κληρώσεις τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως διὰ τὸ 1908, ἀξίως ἐν ὄλω θρ. 1620, θὰ λάβουν μέρος μόνον οἱ μέχρι τῆς

30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν τῶν διὰ τὴν Διάπλασιν τοῦ 1908. Ἦτοι τὸ ἀντίκειμον τῆς ἐτῆσιās συνδρομῆς τῶν πρέπει νὰ φθάσῃ εἰς τὸ Γραφεῖον μας τὴν 30 Νοεμβρίου τὸ βραδύτερον.

Ἡ πρώτη Κληρώσις θὰ γίνῃ ἀρχὰς Δεκεμβρίου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25 Νομβρίου

Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δέον τὰ γράμμασι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πολεῖται ἐν τῷ Γραφεῖον μας εἰς φανέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

536. Λεξιγράφος.

Τὸ πρῶτον, γράμμα γαλλικόν, Τὸ δευτέρου μου, ἑλληνικόν, Τὸ τρίτον μου... στρατιωτικόν, Τὸ ἄλλο μου ἀριμαθικόν, Καὶ τ' ὄλον μου τρομακτικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λυσιδέως

537. Μεταγραμματομύθος.

Ζῶου χρησίμου νεογνόν Ὠπὸς ἔχω ἐν α' ἀφίσης, Καὶ ἐν α' ἀλλάξῃ τὸν λαμόν, Γίνομαι ὄνομα κοινόν Μεταξὺ τῶν γυναικῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀργεῖου Ἐρμού

538. Στοιχειοτονόγραφος.

Ἄν ἀπειρακτον μάφισης ἔβιμα χάρισμα ὄβρον Ἄν τὸν τόνου μου κινήσης Κί' ἐνα γράμμα μου ἀποσούσης, Γίνομαι ὄνομα κοινόν Μεταξὺ τῶν γυναικῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλελευθέρου

539. Γωνία μετὰ Πυραμίδος.

- + + + + + = Θεά.
- + + + + + = Ἀρχαῖον ἀξίωμα.
- + + + + + = Ὀδισιαστ. ἀρηρημ.
- + + + + + = Ἀρχαῖος ἰατρός.
- + + + + + = Ἐπιστήμη.
- + + + + + = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
- + + + + + = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.

Τὴν πυραμίδα ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν ἐκ τῶν ἄνω: σύμφωνον, σύνδεσμος, ἐπίθετον, σύγχρονος Ἡγεμῶν. Ἡ κἀθετος τῆς πυραμίδος εἶνε ζῶον κατοικίδιον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγελοῦ τῆς Νίμης

540. Κρυπτογραφικόν.

- 123415678 = Ἀρχαῖος στρατηγός.
- 23757 = Δένδρον.
- 35148 = Ὀδία εὐτχάτος.
- 4567 = Ρῆμα.
- 5678 = Μυθικὸν πρόσωπον.
- 625348 = Ἐπίθετον.
- 7378 = Ὀρυκτόν.
- 82378 = Φαινόμενον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστερός τῆς Χίου

541-542. Μεταμορφώσεις.

- 1.—Τὸ μῆλον δι' 8 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἄπειρον.
- 2.—Τὸ ἄλας διὰ 10 μεταμορφ. νὰ γίνῃ θεῖον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γοσθικοῦ Πάγου

543. Διπλῆ Ἀεροστιχίς.

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν ζητουμένων ἔξ λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειρὰν πόλιν τῆς Ἑλλάδος: τὰ δὲ τρίτα γράμματα τῶν πέντε πρώτων λέξεων, ἀποτελοῦν πρόσωπον τῆς Π. Διαθῆκης:

- 1, Εἰς τῶν ἐπτὰ σοφῶν 2, Χερσόνησος τῆς Ἀμερικῆς 3, Χώρα τῆς Ἑλλάδος 4, Μικρὰ φυλακὴ 5, Πρόσωπον τῆς Π. Διαθῆκης 6, Ἀπόστολος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φωτῆς τῆς Νυκτὸς

544. Φωνηεντόλιπον

τ-γρ-πλ-τς-θλψς-γνν-πρρσνν Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστερός τῆς Ἰονίας

545. Μικτόν.

κλχν-αο-σνδρμτ-ειε-ν-ειη-τυ-υση-τ-εο-τς-οεα.

546. Γρίφος.

ΩΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ
ΩΣ τί τί τί τί τί τί ΩΣ
ΩΣ τί χίς χίς χίς τί ΩΣ
ΩΣ τί χίς I χίς τί ΩΣ
ΩΣ τί χίς χίς χίς τί ΩΣ
ΩΣ τί τί τί τί τί τί ΩΣ
ΩΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ ΩΣ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Καρδίας τῆς Ἐλευθερίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 40.

- 461. Ἀγχιλαός (Ἄγις, η, λα, ὄς.)—462. Πρίαμος (πριαμός) Μάρτιος.—463. Ἡ δίκη.
- 464. ΤΗΝΟΣ 465. ΤΑΡΑΝΔΟΣ (Ἄνδρος, Ροδανός, ναός, Δαναός, ὄνος, στοά.)—466. ΣΥΡΟΣ Τῆ ἀνταλλαγή διὰ τοῦ Σ: ΘΑΣΟΣ θέρως, ἔρις, οἶς, ὄς.—ΠΟΡΟΣ 467. ΚΑΤΑΝΗ (Κύων, κΑοδία, φῑΤιακός, Ἰσπανία, πρῖων, Ραφάνη.)—468. Κᾶν γυναιξιν ἔστιν Ἄρης.—469. Μὴ δὲς ἐπὶ τὸ αὐτὸ (μὴ δὲς-ἐπὶ τὸ αφ-τό.)—470. Ἐὰν στρέψωμεν τὴν Μαγικὴν Εἰκόνα οὕτως ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βᾶσις, θὰ διακρίνωμεν τὴν γραῖαν, τῆς ὁποίας ἡ κεφαλὴ σχηματίζεται μετὸν κομμῆνον κορυμνὸν τοῦ ἀκρινοῦ δένδρου, τὸ δὲ φέρτομα τῆς ἀποτελοῦν τὰ τελευταῖα δενδρῦλλα.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἐπιπλέον τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἴσαν 10.]

Ερεῖς μίγα δίκαιον, προσφιλές Κεντρί δέξαι τὰς ἀπειροὺς μου θερμὰς εὐχαριστίας.—Φιλέλλην Μακεδὼν νῦ, δὲ Παῖς τῆς Μακεδονίας. (Ζ-274)

Αναλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια μόνον με Δεσποινίδας.—Ἐδναθία Δικαίου, Πύργος (Ἠλείας). (Ζ-275)

Απερχόμενος εἰς Ἀλεξανδρείαν πρὸς ἐξακολούθησιν τῶν σπουδῶν μου ἀποχαιρετῶ πάντας τοὺς φίλους μου, καὶ φίλας μου.—Νέα διεύθυνσις μου: Michel C. Georgiou, American Universitis, Beyrount (Syria) (Ζ-276)

Απαραίτητον κρίνοντας τὴν ἐν προσεχῇ δημοψηφίσματι συμμετοχὴν ἰδεώδους ψευδωνύμου

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ

δηλωμένον ἐστὶν καὶ ἀνοσιώδης κατόχου του, ὑποστηρίζωμεν τοῦτο διὰ πρωτεία.—Ἐγώσις ἢ Θάνατος, Ἀγγελος Ἀγγερινός, Πορφυρογέννητος, Ριγολέττος, Κουροπάτιν, Φουκουσίμας, Ἀστρον τῆς Ἀνγλῆς, Ἑλληνοποις, Ζήτω ἢ Ἑλλάς, Χονδροκέφαλος, Ἀγοσιάτικο Δουλοῦδι. (Ζ-277)

Τὸ ὑπέροχον καὶ ἐθνικώτατον ψευδωνύμῳ σου, Μαργαρωμένη Βασιλῆα, τὸ ὁποῖον ἀπληραντίσεν ἡ Λαϊκὴ Μοῦσα καὶ ὕμνησαν οἱ μέγιστοι τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων ποιητῶν Ζαλοκώστας καὶ Βιζυηνός, καὶ τὸ ὁποῖον ἐγκλείει ὄλους τοὺς πόθους τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀσμένως ἐν Δημοψηφίσματι ὑποστηρίζωμεν.—Ἀργεῖος Ἐρμῆς, Ἄνθος τῆς Δόξης, Ἀγγελος τῆς Νίμης, Μέλλων Γεωλόγος. (Ζ-278)

ΓΑΥΚΕΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ

Ἐποψήφια Δημοψηφίσματος 1907 (Ἐπεροπατριδική). (Ζ-279)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χόραν ἡμῶν ὁπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

<p>ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ: Ἐτησίαν... θρ. 8,— Ἐξάμηνος... > 4,50 Τρίμηνος... > 2,50</p> <p>Ἐξωτερικοῦ: Ἐτησίαν φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος... > 5,50 Τρίμηνος... > 3,—</p> <p>Ἄι συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.</p>	<p>ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ</p> <p>ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879</p> <p>ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ</p> <p>ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ</p> <p>Ἐν Ἀθήναις, 27 Ὀκτωβρίου 1907</p>	<p>ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ</p> <p>Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20</p> <p>Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).</p> <p>ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ</p> <p>Ὅδὸς Ἐρμούδιον ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλειον.</p> <p>Ἔτος 29ον.—Ἀριθ. 48</p>
---	---	---

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'

Ἡ καλιὰ τοῦ Γυπός.— Ἄλλα ἔργα τοῦ Ἀρχοντος τοῦ Πυρός.— Μεγαλοφρονα καὶ ταπεινὰ θύματα.— Πῶς ἐπέταξαν στὸν ἀέρα τὰ Δίδυμα.— Εἰς τὴν γέφυραν τοῦ Ζαμβέζη.— Ὁ ἄμοιρος σοφός.— Ἡ ἐκδίκησις τοῦ Πυρός.

Διὰ νὰ ἐπιστρέψουν πρὸς τὴν κατοικίαν, ὁ Βόρις Βολκῶφ ὠδήγησε τοὺς ξένους του ἀπὸ ἕνα ἄλλον δρόμον διὰ μέσου τῶν κήπων...

Ἰδοῦ, εἶπε, τὸ μέρος ὅπου κλείω τὸν Γύπα.

Καὶ ἔδειξε ἐν εὐρύχωρον περίπτερον, κτισμένον ἐκεῖ πλησίον.

Δὲν θὰ ἠμπορέσωμε νὰ τὸν ἰδοῦμε; ἠρώτησεν ὁ κ. Ζουανί.

Εἶνε λιγὰν ἀργὰ τώρα, νὰ τὸ ἀναβάλωμεν δι' αὔριον, ἂν θέλετε.

Καὶ πῶς, ἠρώτησε πάλιν ὁ κ. Ζουανί, ἠμπορεῖ τὸ ἀεροπλοῖόν σας καὶ μπαίνει μέσα εἰς αὐτὸ τὸ σπιτάκι, ὅπου δὲν βλέπω παρὰ μίαν μικρὴ πόρτα μόνον.

Ἄνοιγοκλείει ἡ στέγη εὐκολώτατα... νά, ἔτσι.

Οἱ περιπατηταὶ μας εἶχαν φθάσῃ εἰς τὸ κατώφλι τοῦ περιπτέρου. Ὁ Βόρις Βολκῶφ ἔσυρε μίαν λαβὴν ἀπὸ ἐλεφαντοκόκκαλο, ἡ ὁποία ἦτο κρεμασμένη εἰς τὴν ἄκραν μιᾶς ἀλυσίδας ἀπὸ γαλιανισμένον χάλυβα, πῶς κατέβαιναν ἀπὸ τὴν ὀρθογώνιον μεταλλίνην στέγην. Ἐν τῷ ἅμῃ ἡ στέγη ἐχωρίσθη εἰς δύο τεμάχια, τὰ ὁποία ἐσημύθησαν ὀλόρθη δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, καὶ δὲν ἔμεινε πλέον ἄλλο στέγασμα εἰς τὸ κτίριον παρὰ ὁ θόλος τοῦ οὐρανοῦ.

Ὅτι ἀπλοῦστατον, ἀλλὰ καὶ εὐφρεστάτον συγγρόνως!—εἶπεν ὁ κ. Ζουανί.

Ὁ χειρισμὸς τοῦ Γυπὸς εἶνε ἐπίσης ἐλάχιστα πολὺπλοκος, εἶπεν ὁ Ἀρχων τοῦ Πυρός, σύρων δευτέραν λαβὴν,

ἡ ὁποία ἔκαμε τὴν στέγην νὰ πῆσῃ καὶ νὰ κλείσῃ ἕνα παιδάκι θὰ ἠμπορούσε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ, ἅμα ἅπαξ μᾶθη τί σημαίνουν τὰ σημεῖα πῶς εἶνε χαραγμένα εἰς τὰ δέκα κομβία, τὰ ὁποῖα συγκοινωνοῦν μετὸν ἠλεκτροκινητήρα του, καὶ τὰ ὁποῖα ἀρκεῖ κανεὶς νὰ πιέσῃ, ἀναλόγως τῆς διευθύνσεως πῶς θέλει νὰ πάρῃ, πρὸς βορρᾶν, πρὸς νότον, πρὸς ἀνατολάς ἢ δυσμάς, ἐπάνω ἢ κάτω, καὶ ἀναλόγως τῆς ταχύτητος πῶς χρειάζεται.

Καὶ δὲν σὰς συνέθε ποτὲ κανένα δυστύχημα;

Ὅτε μίαν φορὰν. Ὁ Γύψ με ὑπηρετεῖ ὁκτώ χρόνια τώρα καὶ τίποτε δὲν ἔχασε ἀπὸ τὰ χαρίσματά του. Δὲν πιστεύω νὰ δύναται νὰ τελειοποιηθῆ τὸ σύστημά του.

Καὶ διατί δὲν ἀνακοινώνετε εἰς ὄλον τὸν κόσμον μίαν τὸσονθαυμαστήν ἀνακαλύψιν;

Ὁ Ἀρχων τοῦ Πυρός ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Βόρις Βολκῶφ ἔσυρε μίαν λαβὴν. (Σ. 377, στ. α')

Ὁ κόσμος δὲν εἶνε τίποτε δι' ἐμέ, καὶ περιορίζεται εἰς τὴν κόρην μου καὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην. Εἶμαι ἄπατρις ἐγὼ ἢ πατρίς μου με ἀπηνήθη, τὴν ἀπαρνοῦμαι κ' ἐγὼ καὶ μολογῶ ἀπὸ πολλοῦ ἔχουν πεισθῆ ἐκεῖ κάτω ὅτι δὲν εἶχα καμμίαν συμμετοχὴν εἰς τὴν συνωμοσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν μ' ἐνοχοποίησαν, ἀρνοῦμαι νὰ δεχθῶ χάριν δι' ἐγκλημα ἀνυπαρκτον... Ἀγαπῶ τὴν ἐπιστήμην χάριν τῆς ἐπιστήμης, χάριν

τοῦ ἑαυτοῦ μου, καὶ αὐτὸ μού ἀρκεῖ. Ἡ δόξα, τὸ δημόσιον καλόν, εἶνε δι' ἐμέ λόγια χωρὶς ἔννοιαν, τὸ μυστικόν μου θ' ἀποθάνῃ μαζί μου.

Δὲν φοβεῖσθε, εἶπεν ὁ θεὸς Κόναν με κάποιον διαταγμὸν, μήπως ἐγὼ, ὁ ἀεροναύτης, ὁ ἀφωσιωμένος ὀλοφύχως εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀεροπλοίων, χρησιμοποίησω κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου εἰς τὴν Γαλλίαν, τὰς ἀνακαλύψεις πῶς

θὰ μοῦ φανερώσετε σεις, καὶ μήπως προσπαθήσω νὰ ἐφαρμόσω τὰς τελειοποιήσεις σας εἰς τὸ ἀεροπλοῖον, τὸ ὁποῖον ἡ ἀναγούρησις μου ἀπὸ τὸ Παρίσι μ' ἔκαμε ν' τὸ ἀφίσω ἡμιτελές;

Ὁ Βόρις Βολκῶφ ἔχαμογέλασε.

Δὲν τὸ φοβοῦμαι, κύριε Ζουανί, διότι εἰσεθε ἔντιμος ἄνθρωπος, καὶ δὲν θὰ μελετήσετε τὴν κατασκευὴν καὶ τὴν μηχανισμόν τοῦ Γυπὸς παρὰ μετὴν ὑποχρῶσιν νὰ ἐγκαταλείψετε

πλέον τὰς ἐπιστημονικάς σας ἐργασίας. — Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον, εἶπεν ὁ θεὸς Κόναν, σεῖων ἡρέμα τὴν κεφαλὴν. Ἄν ὑπάρχουν ἀπειροὶ βαθμοὶ διαφορᾶς μεταξὺ τῆς ἐπιστήμης σας καὶ τῆς ἰδικῆς μας, μεταξὺ τῆς μεγαλοφροσύνης σας καὶ τῆς ταπεινῆς μου τέχνης, δὲν ὑπάρχει ὅμως καμμία διαφορὰ μεταξὺ τῆς ἀγάπης καὶ τῶν δύο μας πρὸς τὰς ἐφευρέσεις. Τὸ παραδέχομαι, δὲν θὰ ἰδῶ τὸν Γύπα



σας, αλλά πώς θα δυνηθώ να συμβιβάσω αυτήν την υπόσχεσιν μ' εκείνην που έδωσα στον άνεψιόν μου, να μείνω εν έτος πλησίον του εις αυτό έδώ τώ μέρος, όπου μάς προσφέρετε φιλοξενίαν τόσον μακράν και τόσον ελκυστικήν ;

— Έχετε πληρέστατα δίκαιον... και σ'ας βεβαιώνω ότι όποιος άγαπή την έπιστήμην, τής μένει πιστός. Θα έχετε όλην την έλευθερίαν να βλέπετε καθημερινώς τον Γύπα, και ν' αναβαινείτε μάλιστα εις αυτόν, χωρίς ν' ανακαλύψετε τώ μυστικόν του, τώ όποϊον βεβαίως δεν θα ζητήσετε να έξιγνιάσετε.

— Σύμφωνοι, και έχετε πεποιθήσιν εις την διακριτικότητά μου, — απήντησεν ο κ. Ζουανίξ, ο όποϊος, έντελώς άπηλιπισμένος εις την άρχην με αυτόν τόν όρον, παρηγορήθη έπειτα με την σκέψιν ότι θα έβλεπε μύρια άλλα ένδιαφέροντα πράγματα, και ήτο ένθουσιασμένος με την ιδέαν ότι θα έπαίξε, μαζί με τόν πατέρα τής Βάνδας, τώ πρόσωπον νεφεληγερέτου και έριγδούπου και άστεροπητού Διός !

Ο Γύων έδάδιζε σιωπηλός, δίπλα εις τόν κ. Ζουανίξ, άφίτων τόν Γιάγκον και την Βάνδαν εις τας συγχίσεις τής άναπολήσεως τών παιδικών χρόνων των.

— Κύριε, ήρώτησε χαμηλοφώνως τόν θεϊόν Κόναν, έσεΐς μένετε, ο κ. Γιάγκος μένει. 'Αμ' έγώ ;

— Εσύ, παιδί μου, θα μείνης και σύ, απήντησεν ο Βόρις, πλησιάζων τόν μικρόν και θέτων την χειρά του επάνω στον ώμόν του' είσαι άγόρι, από εκείνα που μ' άρέσουν, γενναίο, τολμηρό, άν και τώ πνεύμα σου δεν όρέγεται πολύ-πολύ τας έφαρμογάς τών νέων άνακαλύψεων.

Δέν ήμπορεί όμως ο άνθρωπος να είνε τέλειος, να έχη όλα τά προτερήματα' θα έξακολουθήσης τας σπουδάς σου, και οι καθηγηται δεν θα σου λείψουν.

— Ω! τόν αναλαμβάνω έγώ, διέκοψεν ο κ. Ζουανίξ, μη θέλων ν' άφήση αυτήν την φροντίδα εις τόν Βολκώφ ή εις κανένα άλλον από τούς συνεργάτας του.

— Πολύ καλά, και, άν ο μικρός μας φίλος θέλει να γίνη μηχανικός ή να ακολουθήση κανέν άλλο επάγγελμα τής άρμυδιότητός μας, θα εύρη έδώ κάθε εύκολίαν διά τας έργασίας αυτού τού είδους. Νά, που έλύθη και αυτό τώ ζήτημα.

— Ευχαριστώ, κύριε, απήντησεν ο μικρός Γύων, ο όποϊος έφαινετο στενοχωρημένος' θα έπρωτιμώσα όμως να γίνω αξιωματικός τού ναυτικού.

— Μάλιστα, στα καράβια, στη θάλασσα' τώ αίμα τού Βρετόνου δεν κρύβεται ποτέ. Όπως αγαπας, φίλε μου' δεν σε ζητώ έγώ τίποτε περισσότερο, παρά να μη με θεωρής πιά πώς είμαι ο Γκιγιού-Κόζ (!) ένσαρκωμένος !

(1) Έτσι ονομάζεται ο διάβολος εις την Βρετάνην.

— Ω! κύριε ! διεμαρτυρήθη κατεντροπιασμένος ο Γύων.

Και έπειτα, με ζωηρόν τόνον :

— Μά, όμιλείτε και τά βρετονικά ;

— Διγάκι... ή σύζυγός μου ήτο από την Κορνουάλην.

Αυτό ήρκεσε διά να συνδιαλλάξη τόν έπιτροπεύόμενον τού Γιάγκου με τόν Άρχοντα τού Πυρός.

Η συνδιαλλαγή των έπεσφραγίσθη, όταν ο Βόρις Βολκώφ έπρόσθεσε :

— Άφού σ' άρέσουν τά πλοία, αύριο θα έπισκεφθής ένα υποβρύχιον— ή μάλλον υποποτάμιον, διότι μόνον εις τόν ποταμόν Ζαμβέζην ταξιδεύει— και αυτό θα σου κινήση βέβαια τώ ένδιαφέρον.

Ο Γύων εκύτταξε καλά τόν άνθρωπον που έλεγεν εκείνα τά λόγια. Ηθέλησε να όμιλήση. 'Αλλά αι λέξεις δεν άνέβησαν εις τά χείλη του' ή χαρά τόν έπνιγε. Νά πάη περίπατον με υποβρύχιον ! 'Α! αυτό ήτο τώ αιώνιον όνειρόν του.

Καθώς έπλησίαζαν εις τώ σπίτι, ένας άνθρωπος, με τόν καθαρότερον ρωσικόν τύπον εις την μορφήν του, ήλθε να προϋπαντήση τόν Βόριν Βολκώφ και χαιρείτισε τούς ξένους.

— Ο φίλος και συνεργάτης μου Πέτρος Βορζώφ... οι κ. κ. Ζουανίξ, Άμών και Κλοαρέκ... Γάλλοι, φίλοι τής κόρης μου, — είπεν ο Βόρις Βολκώφ.

Και έπειτα έπρόσθεσε :

— Δοιπόν; τί νέα από εκεί κάτω ;

— Δύο άνδρες νεκροί... έκάψαν.

— Ήσαν έγγαμοί ;

— Νά!... και με παιδιά...

— Νά προσφέρετε εις τας χήρας των να έπιστρέψουν εις την φυλήν των ή να μείνουν εις την πόλιν μας, άν θέλουν... και να δώσετε εις αυτάς, εις χρήμα ή εις δώρα, ό,τι ζητήσουν...

Ο ξένος χαιρείτισε και έφυγε.

— Τά δυστυχήματα, εξέγηγσεν ο Βόρις Βολκώφ, είνε σπανιώτατα, κ' έγώ πάντοτε προσιδοποιώ τούς έργάτας, όσοι εκτίθενται εκεί κάτω, ποίους θανατίμους κινδύνους διατρέχουν, — κινδύνους, έννοείται, περιωρισμένους με τά προφυλακτικά μέτρα που λαμβάνονται.

Πρόκειται να σκαφή παραπλεύρως εις τώ υπόγειον, από τώ όποϊον έχετε διαβή, και άκριβώς υπό την κοίτην τού Ζαμβέζη, ένα πηγάδι διαμέτρου 500 μέτρων, προσκτεινόμενον όσον τώ δυνατόν πρds τώ κέντρον τής γής.

— Κ' έλπίζετε να τώ κατορθώσετε ; ήρώτησε παραχαλισμένος ο κ. Ζουανίξ.

— Αυτό λογαριάζω. Χρόνια όλόκληρα τώρα μία λεγεών έργατών άπασχολείται εις αυτήν την έργασίαν, κ' έφθάσαμεν ήδη εις βάθος τεσσάρων χιλιομέτρων.

— Τεσσάρων χιλιομέτρων ! επανέλαθε μηχανικώς ο Γάλλος' μά αυτό είνε άδύ-

νατον ! Είς εκείνο τώ βάθος, και, κατά τά έξαχόμενα τών πειραμάτων που έγιναν επί τής έσωτερικής θερμοκρασίας τής γής, ή όποία αύξάνει κατά ένα βαθμόν ανά 25 μέτρα βάθους, θα έφθάνετε εις θερμοότητα 100 βαθμών, — και δεν έχετε βέβαια εύρη τώ μέσον διά να κάμνετε τούς ανθρώπους να ζούν εις θερμοκρασίαν ίσην πρds την θερμοκρασίαν τού βράζοντος ύδατος !

— Ω, όχι ! απήντησεν ο Βόρις' έχομεν όμως εύρη τώ μέσον διά να χαμηλώσωμεν την θερμοκρασίαν. Είς τί άλλο θα έχρησίμευαν τώ υγροποιημένον ύδρογόμον και ο υγρός άνήρ, — διά να μην αναφέρω παρά μόνον τά ισχυρότερα παραγωγικά μέσα τού φύγους ;

— Ημπορείτε κ' εκτελείτε αυτό τού είδους τά πειράματα εις εκείνο τώ βάθος ;... Και τά αποτελέσματα είνε αξια λόγου ; — έτραύλισεν ο κ. Ζουανίξ, τελείως σατισμένος πλέον.

— Αύριον θα τώ ιδήτε μόνος σας... Σκεφθήτε όμως' άφού ευρέθη ή αρχή τού τεχνητού φύγους, τί τώ εκπληκτικόν ύπάρχει εις την έφαρμογήν του ; Αί δυσκολίαι δεν είνε τίποτε, όταν ύπάρχουν ο απαιτούμενος καιρός, καθώς και τώ προσωπικόν και τά όλικά πρds υπερνίκησιν των. Δυστυχώς, τώ άκούσατε, τά δυστυχήματα δεν είνε άπίθανα. Έχομεν τώρα τώ δέκατον πέμπτον θύμα έντός τριών έτών, άφ' ότου ήρχισαν αι έργασίαι.

(Έπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΑΤΗΣ

Η ΦΩΛΙΑ ΜΕ ΤΑ ΚΟΤΣΥΦΙΑ (Συνέχεια και τέλος' ίδε σελ. 370).

Εκείνος ο Γιώργος είχε πραγματικώς έφευρετικόν τώ πνεύμα. Και άμέσως, όλοι μας, άρχισαμε να πετούμε επάνω, ποίος τώ καπέλλο του, ποίος τώ κασκέττο του, ποίος τώ σκουφάκι του.

Ο Πέτρος όμως τίποτε από αυτά δεν έτσάκωνε. Πότε επήγαιναν παραπολύ ύψηλά, πότε παραπολύ χαμηλά. Τά κλαδιά τού δένδρου δεν τά άφηναν να φθάσουν κοντά του, και πολλές φορές τά έγάντζωναν. Και τότε άρχίζαμε τες πετριές διά να ρίξωμε κάτω τά κρεμασμένα καπέλλα.

Αυτή ή ιστορία είχαν άρχιση κ' έδατοϋσεν ένα τέταρτο τής ώρας, και ύπήρχε φόβος μήπως έλθουν έξαφνα και μάς τσακώσουν αι μητέρες μας.

Επί τέλους, είχα έγώ την τύχην, δεν τολμώ να πώ την έπιτηδειότητα, να διευθίνω τώ κασκέττο μου πολύ κοντά εις τώ χέρι τού Πέτρου, και αυτός τώ άρπαξε άμέσως και έβαλε μέσα τά κοτσυφάκια, και έπειτα έγλύστρησε γρήγορα-γρήγορα και κατέβη εις την

ρίζαν τής δάφνης. Καλά που έπρόφθασε, διότι αι μητέρες μας είχαν άρχιση να μάς φωνάζουν.

Εφύγαμεν, έγκαταλείψαντες εις τά κλαδιά τά καπέλλα, όσα δεν είχαμε κατορθώση να ξεγαντζώσωμεν έως εκείνην την στιγμήν, και ήκολουθήσαμε τόν Πέτρον, ο όποϊος έσφιγγεν επάνω στο στήθος του τώ πολύτιμον φορτίον του.

Ενας άχυρδώνας μάς έχρησίμευσεν ως λημέρι, διά να κάμωμεν την μοιρασιά. Έμετρήσαμε κ' έμετρηθήκαμε τότε. Ήσαν πέντε τά κοτσυφάκια, κ' έμεις ήμαστε έξ. Ο μέγας Σολομών ο ίδιος θα εύρίσκητο εις στενόχωρον θέσιν διά να λύση τώ ζήτημα. Έκυτταχθήκαμε όλοι, με βλέμματα γεμάτα δυσπιστίαν, και ο καθένας μας έλεγεν από μέσα του :

— Άρκει να πάρω έγώ τώ δικό μου, και λίγο με μέλει για τούς άλλους...

Βλέπετε, έσκεπτόμεθα σαν να ήμαστε μεγάλοι πιά όλοι μας.

Ο καθένας μας έξεφούρνισε τότε τά επιχειρήματά του. Ο Γιώργος είπε :

— Έγώ την άνεκάλυφα την φωλιά.

Ο Πέτρος έστρήχθη εις τώ ότι αυτός έκαμεν όλον τόν κόπον, διά να κατεβάση τά κοτσυφάκια.

Δικαιοτάτα όλα αυτά, και κανένας μας δεν διεμαρτυρήθη.

Διά να ύποστηρίξω κ' έγώ τά δικαιώματά μου, έλαβα την τόλμην να είπω :

— Με τώ κασκέττο μου κατεβήκαμε κάτω τά μικρά κοτσυφάκια.

Η άξίωσις μου δεν έγινε δεκτή, και όλίγον έλειψε να με πάρουν με τά «γιούχα» οι άλλοι. Έπειδή όμως ο Πέτρος και ο Γιώργος ήσαν έξάδελφοί μου, και είχαν πάρη πιά, και ο ένας και ο άλλος, τόν κότσυφά του, τώ οικογενειακόν πνεύμα τούς έκαμε να συμπάσχουν μαζί μου και να με ύποστηρίξουν. Άλλως τε, δεν τούς έστοίχιζε τίποτε. Μού κατεκυρώθη λοιπόν ο ένας κότσυφας.

Άν έρωτάτε διά τούς τρεις άλλους, δεν ένθυμούμαι πλέον καλά-καλά τί είδους επιχειρήματα μετεχειρίσθησαν. Δεν έπρόσεξα να ιδώ τί θα άποκάμουν, δεν με ένδιέφερε πλέον. Γνωρίζω μόνον ότι επιάσθησαν, ότι έπαίξαν γροθιές. Ο άπιστος Θωμάς τής συντροφιάς μας, που όλα ήθελε να τά ταιριάξη με τούς κανόνες τής λογικής, δεν έπήρε τίποτε εις τώ μερίδιόν του. Πάντοτε επικρατεί, βλέπετε, τώ δίκαιον τού ισχυροτέρου, «ή άδικία τού ισχυροτέρου» έπρεπε μάλιστα να λέγωμεν...

Είχα λοιπόν τόν κότσυφά μου. Χαρούμενος κ' ένθουσιασμένος, τόν επήρα και τόν επήγα στην κουζίνα μας. Είδα ότι είχα... εύθυνας πλέον; να ανα-

θρέψω τώ παιδάκι που υιοθέτησα, διά να τώ διδάξω έπειτα και να έχω λόγους να καμαρώνω διά την άξίαν του, όταν θα έσφύριζε σαν τόν κότσυφα τού γείτονά μας τού μανάβη. Έπρεπε όμως να τώ θρέψω πρώτα. Με σανό και μ' άχυρο τού έκτισα μία φωλίτσα, όπου τώ έθαλα να πλαγιάση, και άρχισα να τού κουβαλώ και να τού βάζω εμπρός στη μυτίτσα του, ό,τι φαντασθήτε λιχουδία φαγάσιμα, φαμάκι βουτημένο στο γάλα, ψίχουλα από μπισκοττάκια, κεράσια ψιλοκομμένα, και γλυκό τού κουταλιού άκόμα ! Όλα μου όμως τά χάδια, όλες μου αι περιποιήσεις επήγαιναν στα χαμένα. Τώ καϊμένο τώ πουλάκι έσφαλοϋσε τά ματάκια του κ' έστρεφεν άλλου την κειτρινωπή μυτίτσα του. Έξάρωνε τώ λαιμουδάκι του μέσα στα σταχτέρα φτεράκια του και δεν έννοούσε ν' άνοιξη τώ στόμα του, τίποτε να φάγη. Έτσάκωνα τότε μύγες, διότι ήλιπίζα ότι αυτό τώ φαγητόν θα ήτο περισσότερο τής όρέξεώς του. Η μυτίτσα του όμως έμενεν έπιμόνης κλεισμένη. Με είχε πιάση άπελπισία ! Κάμε τώ καλό, να βρής τόν μυτερά σου !

Η μαγειρίσσα—μήπως τώ έκαμε διά να γελάση μαζί μου;—μού είπεν ότι τά μικρά πουλάκια δεν τρέφονται παρά με κροκό τού αυγού μονάχα. Έζήτησα λοιπόν και μού έβρασαν ένα αυγό, και τού έζύμωσα με τόν κροκό μία πηκτή-πηκτή ζύμη. Ω! τί ώραίο φαγάκι ! Τώ έπιανα μ' ένα ξυλαράκι, από λιγάκι και τώ παρουσιάζα εις τόν κότσυφά μου, αυτός όμως πάλιν τίποτε.

Τί να κάμω διά να ζήση ; Άφού ένμενεν άναίσθητος εις τά χάδια μου και τας περιποιήσεις μου, άφού δεν ήθελε να φάγη με τώ καλό, — άς φάγη με τώ κακό. Τόν έπιασα, τού έκράτησα άνοικτή την μυτίτσα του με τά δάκτυλά μου, και τού έχωσα τώ κίτρινο φαγάκι του, όσο βαθύτερα ήμπόρεσα. Τώ κοτσυφάκι δεν είχεν άλλην διεξόδον' ή να καταπιή ή να σκάση. Έπρωτίμωσε να καταπιή. Άμέσως έγώ, άλλη μπουκίτσα μέσα στο στοματάκι του. Τώ έτάγιζα με μία προσοχή και φροντίδα, κυριολεκτικώς μητρική. — Φάγε να χορτάσης ! Άν δεν έπαθε από δυσπεσίαν άμέσως, ο λόγος είνε καθώς μού είπαν, ότι τά πουλιά έχουν πολύ γερό τώ στομαχάκι των.

Εν τώ μεταξύ ή κοτσυφομάνια επετούσε γύρω στην κουζίνα, μέσα στα κλαδιά τών δένδρων τής αύλης μας. Την έβλεπα κ' έρράγιζε ή καρδιά μου. Άλλ' ή έπιθυμία μου ν' άποκτήσω έναν κότσυφα, που να σφύριξη τόσον ώραία σαν τόν κότσυφα τού μανάβη, είχεν εξαλείψη από μέσα μου κάθε τύψιν και μετάνοιαν.

— Καλά θα κάμης να τώ δώσης, τώ καϊμένο, πίσω στην μητέρα του. Μού φαίνεται σαν να θέλη να τά κακαρώση. Ήτον άλήθεια. Τώ άμοιρο κοτσυφάκι δεν ήτο διόλου καλά εις την υγείαν του. Είχε ζαρώση, έλεεινά και άξιοδάκρυτα, μέσα στην ψευτοφωλίτσα του και έτουρτούριζε, ζαρωμένο μέσα στα φτεράκια του, που ήσαν καταλερωμένα από κειτρινάδια τού αυγού. Νά τώ δώσω όμως πίσω, τής μητέρας του, α ! ποτέ !

Έκαμα επί τέλους μίαν άπόφασιν' ήθέλησα να συμβιβάσω τώ καθήκον με την έγώιστικήν μου την διασκέδασιν. Είχα άκούση ότι πολύ συχνά τά πουλιά έρχονται και τρέφουν τά μικρά των έως μέσα εις τώ κλουβί, έπου τά έχουν κλεισθή οι άνθρωποι. Βασιζόμενος λοιπόν εις τώ μητρικόν ένστικτον τής κοτσυφομάννας, έβαλα τώ κοτσυφάκι μου μέσα σ' ένα κλουβί, κ' επήγα και τώ έκρέμασα σ' ένα δένδρο, όχι πολύ μακριά από τώ σπίτι. Δεν περιγράφεται ή χαρά μου, όταν, έπειτα από όλίγην ώραν είδα την μητέρα του να πετá όλοτρόγυρα και να φέρην φαγάκι εις τώ μικρό της. Άληθινήν συγχίτησις μ' έπιασε μ' εκείνο τώ θέαμα' τώ στραγγήμα μου είχεν επιτύχη. Έλογάριαζα μάλιστα να κρεμάσω ένα κλουβί με παγίδα, διά να πιάσω και την μάνα, και να την φυλακίσω μαζί με τώ παιδάκι της. Τί άλιτήριος που ήμουν, άλήθεια ! Έπεσα κατευχαριστήμενος να κοιμηθώ, και εις τόν ύπνο μου έδλεπα όνειρα με κοτσύφια που μ' έναννούριζαν με τά ώραιότερα τραγούδια...

Τώ πρωί, ή πρώτη μου σκέψις ήτο για τώ μικρό μου τώ σκλαβάκι. Δεν έπρόφθασα να καλοντυθώ, και έτρεξα να τώ έπισκεφθώ εις τώ κλουβί του. Άλλοίμονον ! ο κότσυφάς μου ήτανε νεκρός ! Ήτανε πεσμένος κάτω σαν λερωμένο κουρελάκι, με τά φτερά του βρεμμένα, ζαρωμένα, — ένα άσχημο εκεί και σγαμένο πραγματάκι. Μ' έπιασε μία λύπη, — σπαραγμός ψυχής ! Πάνε πιά τά όνειρά μου ! Κ' ένθυμούμε άκόμα την καλή μου την γιαγιά, που μού είπε με μιά φωνή, έπιπληκτική και περιπαικτική μαζί :

— Ο καϊμένος ο κότσυφάς σου έκρουλόγησε και πάει, γιατί δεν είχε την μαμμάκα του να τόν ζεστάνη... Έλπίζω πώς άλλη φορά θ' αφίνης ήσυχα τά πουλάκια μέσα στις φωλιές των.

Άπό τότε, ποτέ πιά δεν επήγα να ξεφωλιάσω πουλιά...

ΚΙΜΙΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

— Ο καϊμένος ο κότσυφάς σου έκρουλόγησε και πάει, γιατί δεν είχε την μαμμάκα του να τόν ζεστάνη... Έλπίζω πώς άλλη φορά θ' αφίνης ήσυχα τά πουλάκια μέσα στις φωλιές των.

Άπό τότε, ποτέ πιά δεν επήγα να ξεφωλιάσω πουλιά...

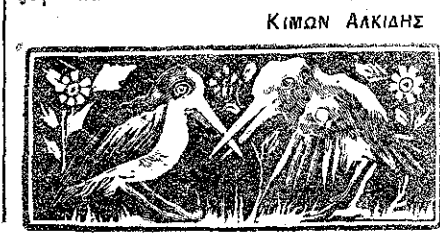
— Ο καϊμένος ο κότσυφάς σου έκρουλόγησε και πάει, γιατί δεν είχε την μαμμάκα του να τόν ζεστάνη... Έλπίζω πώς άλλη φορά θ' αφίνης ήσυχα τά πουλάκια μέσα στις φωλιές των.

Άπό τότε, ποτέ πιά δεν επήγα να ξεφωλιάσω πουλιά...

— Ο καϊμένος ο κότσυφάς σου έκρουλόγησε και πάει, γιατί δεν είχε την μαμμάκα του να τόν ζεστάνη... Έλπίζω πώς άλλη φορά θ' αφίνης ήσυχα τά πουλάκια μέσα στις φωλιές των.

Άπό τότε, ποτέ πιά δεν επήγα να ξεφωλιάσω πουλιά...

— Ο καϊμένος ο κότσυφάς σου έκρουλόγησε και πάει, γιατί δεν είχε την μαμμάκα του να τόν ζεστάνη... Έλπίζω πώς άλλη φορά θ' αφίνης ήσυχα τά πουλάκια μέσα στις φωλιές των.



ΚΙΜΙΩΝ ΑΛΚΙΑΗΣ

Ο ΑΣΠΡΟΥΛΗΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ζ'.

Τέλος πάντων, ήλθεν ο καιρός για να γυμνασθούν στο κυνήγι οι μικροί σκύλοι. Και όλοι πια έπηδούσαν από την χαράν των, που θα έπήγαιναν να τρέξουν έξω στο δάσος, μέσα στα ύψηλά δένδρα και τα δροσερά τὰ χόρτα, όπου κρύβονται οι λαγοί.

Μιά μέρα, ο Αποστόλης τους έπηγε στο βουναλάκι, που ήτανε σκεπαμένο με άμαραντα και με χαμομήλια. Καθώς έπήγαιναν, έλο χαρά και έλο γαυγίσματα, — να ξεαφνα ένα κοπάδι πρόβατα, που κατέβαιναν τὸ δρομάκι.

Έκαμαν άμέσως τόπον οι σκύλοι και ο Αποστόλης έτραβήχθησαν στην άκρα του δρόμου, δια να περάσουν τὰ πρόβατα και τὰ άρνάκια.

Αυτό όμως δεν του άρεσε διόλου, του Ασπρούλη μας. Αυτός είχε την ιδέα πώς όλοι οι δρόμοι ήτανε δικοί του, όπως ήτανε δικά του όλα τὰ κόκκαλα, όλα τὰ θρεμένα ψωμιά. . .

—Νά δά, ή ώρα, να παραμερίσω εγώ για τὰ μούτρά τους! — είπεν από μέσα του, και έστάθηκε καταμεσής στο δρομάκι.

Σε λιγάκι τον έτριγύρισαν αϊ προβατίνες. —Μπέεε! μπέεε! — έφώναζαν όλες μαζί από την τρομάρα τους.

Τότε ο Ασπρούλης, έξω φρενών, διότι τον ένοχλήσανε και δεν έπήγανε από άλλο δρόμο, ήρχισε να δαγκάνη σά λυσασμένους, δεξιά και άριστερά. Ένα μάλιστα μικρό άρνάκι, που τον έσπρωξε λιγάκι, για να μη χωρισθί από την μάννα του, την προδατίνα, τον

έκαμε ν' άφρίση από τὸ κακό του. Τὸ άρπαξε από τὸν λαιμό, τὸ κακόμοιρο, με τὰ μυτερά του τὰ δόντια, τὸ εδάγκασε τόσο δυνατά, ὡστε τοῦ εἶδαγε αίμα, και ήθελε νὰ τὸ πνίξη, «για νὰ τὸ μάθη νὰ σπρώχνη ἄλλη φορά! . . »

(Έπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΦΑΣΜΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΓΩ



Αγαπητοί μου, Α έμάτατε λοιπόν; Ο Βίκτωρ Ούγγω ήλθεν εις τας Αθήνας κ' έ φωτογραφήθη μαζί μ' ένα έλληνα συγγραφέα! "Οχι, ο ίδιος, — διότι ο μέγας ποιητής δεν ζή πλέον σωματικώς, —

άλλ' ή ψυχή του, τὸ πνεῦμά του, τὸ φάσμα του, ὅπως θέλετε 'πήτε το... Και ίδου ὑπὸ ποίας περιστάσεις έγινε τὸ ἐκπληκτικὸν αὐτὸ θαῦμα :

Ο γνωστότατος κ. Πολύβιος Δημητρακόπουλος, —ποιητής δραματικός, λυρικός, ἐπικός, σατυρικός, φιλόσοφος και δημοσιογράφος, πνευματιστής δὲ ἐκ τῶν φανατικῶν, — έλαβε κατ' αὐτὰς ἀνάγκην νὰ κάμη μίαν ἐπίσημον φωτογραφίαν, δια νὰ τὴν στείλῃ εις κάποιον ξένον πνευματιστικὸν περιοδικόν, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ δημοσιευθῇ ή εἰκὼν του. Πρὶν νὰ ὑπάγῃ εις τὸ φωτογραφεῖον τοῦ κ. Ξανθοπούλου — νέον φωτογραφεῖον, τὸ ὁποῖον ήρχισε νὰ γίνεται τῆς μόδας, — έστειλεν ἐκεῖ τὴν ρετιγκόταν του, και έπερίμενε τότε νὰ εὐκαιρήσῃ καμμίαν ὥραν δια νὰ περάσῃ και ὁ ίδιος, νὰ τὴν φορέσῃ και νὰ φωτογραφηθῇ. Ἄλλα τὸ ἀνεβαλλεν ἀπὸ ἡμέρας εις ἡμέραν, μὴ ἔγων οὔτε εὐκαιρίαν οὔτε ὄρεξιν. Ένα πρωὶ όμως, ἐξυπνήσας, ήσθάνθη μίαν παρόρμησιν. Κάτι δηλαδὴ τοῦ ἔλεγεν ἀπὸ μέσα του, ὅτι έπρεπε νὰ φωτογραφηθῇ χωρὶς ἄλλο ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν... Κ' επειδὴ ὁ κ. Δημητρακόπουλος εἶνε πνευματιστής, ὑπακούει πάντοτε εις τὰς μυστηριώδεις του παρορμήσεις, (τὰς ὁποίας ἀποδίδει εις τὰ πνεύματα μετὰ τῶν ὁποίων σχετίζεται,) και ἀμέσως έπήγεν εὐπειθῆς εις τοῦ κ. Ξανθοπούλου.

Ο φωτογράφος τοῦ έτραβήξε δύο πλάκες και ὁ συγγραφεὺς μας έφυγεν εὐχαριστημένος. Τὴν ἄλλην ἡμέραν όμως εἰδέχθη τὴν επίσκεψιν ἐνὸς ὑπαλλήλου τοῦ φωτογραφείου, ὁ ὁποῖος τὸν παρεκάλεσε νὰ ξαναπεράσῃ δια νὰ ξαναφωτογραφηθῇ, διότι, λέγει, αἱ δύο πρώται

πλάκες ἐγάλασαν... Ο ὑπάλληλος εἶχε τὸ ὕφος ἐντρομον και μυστηριώδες, ἄλλα δὲν ήθέλησε νὰ ἐξηγηθῇ περισσότερον... Και ὁ κ. Δημητρακόπουλος, περίεργος, έτρεξεν εις τὸ φωτογραφεῖον δια νὰ μάθῃ τί συμβαίνει.

Έκεῖ, ὁ κ. Ξανθοπούλος τοῦ τὰ εἶπεν ὅλα: Και εις τὰς δύο πλάκας εἶχε φανῆ ἕνας λεκὴς, ἕνεκα τοῦ ὁποῖου δὲν ήτο δυνατὸν νὰ χρησιμοποιηθῶν. Η μία, ἐξ ἀπροεξίας, εἶχε καταστραφῇ ὀλωσδιόλου. Η ἄλλη όμως διετηρεῖτο. Ἄλλ' ήτο κάτι ἀπαίσιο, τὸ ὁποῖον ὁ φωτογράφος εἰδίστασε κατ' ἀρχὰς νάνακοινώσῃ εις τὸν πελάτην του: Ο λεκὴς δηλαδὴ, ὁ ὁποῖος εὑρίσκετο εις τὴν πλάκα, ἐπάνω ἀπὸ τὸν δεξιὸν ὄμον τοῦ κ. Δημητρακοπούλου, εἶχε σχῆμα κranίου.

— Νὰ τὸν ιδῶ! ἀνέκραξεν ὁ συγγραφεὺς.

Τὸν εἶδε, και τότε ἀνεκάλυψεν ὅτι δὲν εἶχε σχῆμα κranίου, ἄλλα μᾶλλον γεροντικῆς μορφῆς, ή ὁποία ὁμοιάζε τοῦ μακαρίτου πατρὸς του. Μετὰ προσεκτικώτερον όμως ἐξέτασιν, ἐβεβαιώθη πλέον ὅτι ή μορφή ὁμοιάζε καταπληκτικῶς με τὸν Βίκτωρα Ούγγω, και μάλιστα με τὴν φωτογραφίαν ποῦ εἶχε κάμη ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του! Μορφή λευκή, ἀμυδρά, ἄλλα συγχρόνως ἔντονος, ἐπάνω εις τὸ σκοτεινὸν φόντο τῆς φωτογραφίας, ὡς νὰ εἶχε σταθῇ ὀπίσω ἀπὸ τὸν συγγραφέα τὸ φάσμα τοῦ Βικτωρος Ούγγω και νὰ ἐφωτογραφηθῇ μαζί με τὸν κ. Δημητρακόπουλον.

Τὸ θαῦμα ἀνεκοινώθη ἀμέσως, ή φωτογραφία Δημητρακοπούλου-Ούγγω εἰδημοσιεύθη εις μίαν ἐφημερίδα, και ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἔλοι αἱ Ἀθηναὶ ὀμιλησαν δι' αὐτήν. Τί και τί εἶπαν εἶνε ἀδύνατον νὰ σᾶς ἐπαναλάβω. Μαντεύετε όμως ὅτι ἄλλοι ἠμφοισήτησαν τὸ γεγονός, ἄλλοι τὸ ἐβεβαίωσαν, ἄλλοι τὸ ἐπίστευσαν, ἄλλοι τὸ ἐκαρότιδυσαν, ἄλλοι προσεπάθησαν νὰ τὸ ἐξηγήσουν, και τελος πάντων καθένας εἶπε τὸ μακρὸν του και τὸ κοντὸν του.

Εἶδα κ' ἐγὼ τὴν περίφημον φωτογραφίαν. Η φασματώδης μορφή ὁμοιάζει πραγματικῶς με τὸν Βίκτωρα Ούγγω. Ἄλλ' επειδὴ ἐγὼ κατ' οὐδένα τρόπον δὲν πιστεύω εις τὰ πνεύματα, — σᾶς τὸ εἶπα και τὴν ἄλλην φορὰν, — ἀποδίδω τὸ πρᾶγμα εις ἀπλήν σύμπτωσιν. Φρονῶ δηλαδὴ ὅτι ἐπὶ τῆς πλάκας ἐσχηματίσθη τυχαίως ἕνας λεκὴς, — αἱ φωτογραφικαὶ πλάκες, δια πολλού, και διαφόρους λόγους, λεκιάζουν συχνά, και ὅτι τυχαίως ὁ λεκὴς αὐτὸς ἔλαβε σχῆμα γεροντικοῦ προσώπου, ἄς 'ποῦμε τοῦ Βικτωρος Ούγγω.

Πολλοὶ εἶπαν ὅτι πρόκειται περὶ συμπαίγνιας ἀγυρτικῆς. Ὅτι δηλαδὴ ὁ λεκὴς παρεσκευάσθη ὑπὸ τῶν ἐνδιαφερομένων νὰ γίνῃ θόρυβος, και μάλιστα

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΧΙΑ ΦΛΟΓΕΡΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. ΗΑΜΕΑΥ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

Η άλεπού ήρχισε νὰ τρέχῃ γύρω-γύρω εις τὸ περίεργον ἐκεῖνο ἀνθρωπάκι, και νὰ σχηματίζῃ κύκλον ὀλόγουρα εις τὸν μικρὸν κυνηγόν, και ὀλονέν νὰ τὸν πλησιάζῃ.

Ο καίμενος ὁ Τσοουλάκης, δια νὰ παρακολοῦθῃ τὰς κινήσεις τοῦ κακοῦ ἐκεῖνου ζῴου, ήτο ἠναγκασμένος νὰ στήρηγογυρίζῃ σάν σβούρξ. Έβαρέθη ἐπὶ τέλους αὐτὸ τὸ παίγνιδι, ἐσήκωσε τὸ ὄπλον του και ἐσκόπευσεν. Έπυροβόλησεν... ή σφαῖρά του έφυγεν ἀπὸ τὸ τουφέκι, — και ή άλεπού, ἀφοῦ ἐφτερνίσθηκε δύο φορές, ὤρμησεν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ τῆς σάν λυσασμένη. Τότε πλέον ὁ Τσοουλάκης τὸ ἔβαλε στὰ πόδια.

Μὲ δύο ή τρία πηδήματα, τὸ κακὸν ζῴον θὰ έφθανε τὸ ἀνθρωπάκι... Και τὸ χωριατόπουλο, ποῦ ἐστέκετο κ' ἐχάζευε μ' ἐκεῖνην τὴν σκηνήν, τοὺς εἶδε νὰ ἐξαφανίζονται ὀπίσω ἀπὸ ἕνα μικρὸν ὕψωμα τῆς γῆς.

Έν τούτῳ ή ὥρα τοῦ προγεύματος εἶχε περάσῃ, έπειτα ή ὥρα τοῦ δείπνου, χωρὶς νὰ φανῇ ὁ Τσοουλάκης εις τὸ σπιτι. Ο λοχαγὸς Σπασταόλας και ὁ λοχίας Φλογέρας ἀνησύχησαν τότε παρὰ πολὺ και οι δύο, και ἐξέκίνησαν πρὸς ἀναζήτησίν του, ἀκολουθούμενοι ἀπὸ τὸν Μαγουλά, τὸν πιστὸν σκύλον. Ο καθένας των ἐτραβήξε και ἀπὸ ἄλλον δρόμο, και καθὼς έπήγαιναν ἐφώναζαν τὸν Τσοουλάκη και έφαχναν μέσα στα χαμοκλαδα.

—Ψάξε, Μαγουλά μου! . . ψάξε— ἐπανελάμβανεν ὁ Φλογέρας.

Έξαφνα ὁ σκύλος ἐστάθη ξαφνισμένος, ἐμίρισε τὸν ἀέρα, ὤρμησε και ἄρπαξε κάτι με τὰ δόντια του, και τὸ έφερεν εις τὸν λοχίαν. Ητο τὸ τουρεκάκι τοῦ Τσοουλάκη. Έπήρε δρόμον ὕστερα, και τὴν φορὰν αὐτὴν έφερε τὸ καπέλλο τοῦ μικροῦ του κυρίου.

—Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία! εἶπεν ὁ Φλογέρας, τὸ παιδάκι μας έπεσε θύμα κάποιου δυστυχήματος.

Συντετριμμένος ἀπὸ τὴν λύπην, χωρὶς καμμίαν πλέον ἐλπίδα ὅτι θὰ εὑρί-

σκε τὸν ἀγαπημένον του μαθητὴν, ὁ λοχίας έπεσε κάτω στὰ χορτάρια, και δὲν ἐκράτησε πια τὰ δάκρυα και τοὺς θρήνους του.

Ο Μαγουλάς ποῦ εἶφαινετο συμμερίζομενος τὴν γνώμη του, έπεσε και ἐξηπλώθη κοντὰ του, με τὸ μακρὸν του ρύγχος χωμένο μέσα στὸ χῶμα. . .

Ο λοχαγὸς Σπασταόλας δὲν ήργησε νὰ ἔλθῃ νὰ τοὺς συναντήσῃ, κ' ἐπληροφόρησε τὸν Φλογέραν ὅτι δὲν ἐστάθη οὔτε αὐτὸς εὐτυχέστερος εις τὰς ἐρεῦνας του.

—"Αχ! ἀλλοίμονον! ἀνεστéναξεν ὁ Φλογέρας' ὁ Τσοουλάκης μας εἶνε πεθαμένος! Πάει, τελείωσε, δὲν θὰ τὸν ξαναδοῦμε πια! . . .

Και, ἐνῶ έλεγε αὐτὰ τὰ λόγια, εἰδείκνυεν εις τὸν ἄμοιρον πατέρα τὸ καπέλλο και τὸ τουφεκάκι, ποῦ εἶχε φέρει ὁ Μαγουλάς.

Μολαταῦτα, και ὁ ἕνας και ὁ ἄλλος ήρχισαν μετ' ὀλίγον ν' ἀνησυχοῦν δια τὴν ἐπιμονήν, με τὴν ὁποίαν ὁ σκύλος ἐπροσπαθοῦσε νὰ χώσῃ σπαθοῦσα τὴν μύτην του στὸ χῶμα. Τὸν ἐφώναζαν και ὁ Μαγουλάς ἐσηκώθη δια νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ' ἄλλα μετ' ὀλίγον ήρπασε με τὰ δόντια του τὴν ἄκραν τοῦ ἐνδύματος τοῦ Φλογέρα και τὸν ὑπεχρέωσε νὰ στρέψῃ ὀπίσω.

Έκαμεν ἐντύπωση εις τὸν λοχίαν ή λύσσα, με τὴν ὁποίαν ὁ σκύλος τὸν ἐτραβοῦσεν ὀπίσω, και ἠναγκάσθη νὰ ὑποκύψῃ εις τὸ θέλημά του.

Αμα εἶδεν αὐτὸ ὁ Μαγουλάς, ήρχισε νὰ σκαλίξῃ μανιωδῶς με τὰ νύχια του τὸ χῶμα, και νὰ δοκιμάζῃ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν τρύπαν, ή ὁποία διαρκῶς ἐμεγάλωνε. Έσταματοῦσε τότε δια νὰ γαυγίσῃ με φαιδρὰ γαυγίσματα, κ' έπειτα ξανάρχιζε τὴν ἐργασίαν του με νέαν ζέσιν.

Ο Φλογέρας ὑπέθεσεν ὅτι ὁ σκύλος ήθελε νὰ ξεφωλιάσῃ κανένα λαγόν. Έπροσπάθησε λοιπὸν νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ ἐκεῖ, και διαρκῶς τῷ ἐπανελάμβανε:

—Τὸν μικρὸν σου τὸν ἀφέντη, πρέπει νὰ φάξῃς και νὰ εὐρῆς' ἔλα, καλέ μου Μαγουλά! ἔλα, πάμε νὰ βροῦμε τὸν Τσοουλάκη μας!

—Νά 'μαι! ἐδῶ εἶμαι! εἶπεν ἐκεῖνην τὴν στιγμὴν μία φωνουλά, ποῦ ἐμοιάζε πὼς ἐβγαίνει ἀπὸ τὰ ἔγκατα τῆς γῆς. Ἄπο ἐδῶ ἔλα, Φλογέρα! ἀπὸ ἐδῶ! . .



«Ἀρπάζει τὸν λαγόν ἀπὸ τὴν οὐράν...» (Σελ. 373, στ. β')



«Τὸ ἄρπαξε ἀπὸ τὸν λαιμό...» (Σελ. 380, στ. β')

— Έλα, Παναγία μου! είνε ή φωνή του φιλιτάτου μου μικρού κυρίου! — εφώναζεν ό λοχίας, σάν τρελλός από την χαράν του. Μήπως μου τό έθαψαν ζωντανό;

Έστρώθη τότε κατάχαμα, και ήρώτησε:

— Είσαι σύ, παιδί μου;

— Ναι, ναι, Φλογέρα μου, έγώ είμαι... Έχώθηκα μέσα 'ς αυτό τό υπόγειο, κ' έπειδή δέν έχω φώς, δυσκολεύομαι πολύ νά εύρω τόν δρόμο μου. Περίμενε λιγάκι... βλέπω ένα άνοιγμα... νά! έφθασα!

Έπί τέλους ό Μαγουλάς είχε κατορθώση έκείνο που έζητούσε...

Αφού έδοθήσε τόν Τσοουλάκη νά έδγη από την τρύπαν του, ό λοχίας τόν έσήκωσεν εις την άγκάλην του κ' έτρεξε νά προφθάση τόν λοχαγόν του, πρós τόν όποτον εφώναζεν από μακράν:

— Ζή ακόμα ό Τσοουλάκης μας!...

Τόν ήύραμε, τόν Τσοουλάκη μας!

Ό λοχαγός, τóσον χαρούμενος τώρα, όσον ήτο απήλπτισμένος προτήτερα, έτρεξε άμέσως κοντά των, και ό νέος κυνηγός διηγήθη τότε τί του είχε συμβή.

— Αδιάφορον όμως! είπεν όταν έτελείωσεν δέν θά τραβήξω πιά τουφεκίες στές άλεπουδες, αφού τές κάνουν και φτερνίζονται, χωρίς νά πληγωθούν. Η άλεπού που μ' έκυνηγούσε, έπροσπάθησε νά τρωπήση κατόπιν μου μέσα 'ς έκείνη την τρύπα εΐτανε όμως πάρα πολύ χοντρή, και ήναγκάσθη νά παραιτηθῆ από αυτό τό σχέδιον...

— Και φαίνεται, άμα ήκουσε τά γαυγίσματα του Μαγουλά, τό έκοψε λάσπη, και έκαμε πολύ καλά, διότι άν την έπιασε, βεβαίως θά την έπνιγε! — είπεν ό Φλογέρας...

Ό Τσοουλάκης έπυεσεν εις την ράχιν του καλού σκύλου, κ' έκαμεν έτσι θριαμβευτικώς την έπάνοδόν του εις τό πατρικόν του σπίτι, όπου ή μητέρα, κατασκασμένη από την αγωνίαν, σκεδόν τόν έλωσεν από τά φιλιά και από τά χάδια. Είγε πολλήν διάθεσιν ν' άναμίξη με τά φιλιά της και μερικώς έπιπλήξεις διά τας τρομεράς στιγμάς, που την έκαμεν ό υίός της νά περάση δέν έβάσταξεν όμως ή καρδιά της νά τό κάμη.

(Έπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τά πόδια του δειλου είνε καμωμένα για τρέξιμο.

**

Η ήμέρα της νηστείας είνε παραμονή εορτής.

**

Μόνον άνθρωπος έχων άξίαν ήμπορεί νά γνωρίξη και νάνογνωρίξη την άξίαν των άλλων.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ



MARIA S. SPYRIDAKI

Βραβεύθεισα υπό τό ψευδώνυμον Άρχοντοπούλα των Λευκών Όρέων εις τόν 98ον Διαγωνισμόν των Δύσεων (Ίδε Διάπλασις 1907, σελ. 311)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 105ος

ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΒΔΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1908

Τάποτελέσματα του 103ου Διαγωνισμού πρós σύνθεσιν Πνευματικών Άσκήσεων διά την τρέχουσαν εξαμηνίαν, θά δημοσιευθούν εντός όλίγου. Έν τούτοις, έπειδή ό καιρός έπείγεται, προκηρύσσω από σήμερα τόν νέον 105ον Διαγωνισμόν πρós σύνθεσιν Πνευματικών Άσκήσεων διά την Α' Έξαμηνίαν του 1908, την άρχομένην την 1ην Δεκεμβρίου έ. έτους.

Εις τόν Διαγωνισμόν τούτον είμπορούν νά λάβουν μέρος όλοι όσοι (συνδρομηταί, συνδρομητριαί και αδελφία των) έχουν ψευδώνυμον έγκειμένον διά τό έτος 1907, άλλ' υπό τόν όρον ότι θά τό άναεώσουν, ή θά λάβουν άλλο, διά τό έτος 1908. Όσοι δέν θά άναεώσουν τό ψευδώνυμόν των ή δέν θά λάβουν άλλο διά τό 1908, τό βραδύτερον μέχρι της δημοσίευσως του πρώτου φύλλου του Δεκεμβρίου, θά αποκλεισθούν.

Συλλογαί Άσκήσεων διά τόν 105ον Διαγωνισμόν είνε δεκταί μέχρι της 30 Νοεμβρίου έ. έ. τό βραδύτερον.

Οι λοιποί όροι είνε οι αὐτοί με τούς τών προηγούμενων Διαγωνισμών Άσκήσεων, δημοσιεύθησαν δέ εν έκτάσει εις τό 24ον φύλλον της 12 Μαΐου, σελίς 191, όπου και παραπέμπω τούς έπιθυμούντας νά διαγνωσθούν.

Έπαναλαμβάνω μόνον ότι Βραβεία θά πνευθησούν τά όρισμένα δι' όλους τούς Μεγάλους Διαγωνισμούς, και ότι δέν είνε δεκταί Συλλογαί Άσκήσεων μη συνοδευόμεναι υπό ιδιοχειρως υπογεγραμμένης διαβεβαίωσως περί της γνησιότητός των.

ΚΑΙ ΕΙΣ ΝΕΟΣ ΟΡΟΣ

Έπειδή μερικοί έχουν την ιδιοτροπίαν νά στέλλουν Άσκήσεις εκ μέρους άλλων, οι

όποιοι δέν έχουν ούτε καν είδησιν, άπεφάσισα νά μή δέχωμαι εις τό έξής είμη Συλλογής γραμμένας έξ όλοκλήρου με τό χέρι του διαγωνιζομένου. Αι όθεν «όπό φίλου αντιγραμμένα» θά αποκλεισώνται. Και όσαίς δύο ή περισσότεραι Συλλογαί έχουν τόν ίδιον γραφικόν χαρακτήρα, θά αποκλεισώνται όλοι έξ άρχής, και έκείνη άκόμη ή όποία θά είνε γραμμένη με τό χέρι του διαγωνιζομένου. Διότι θά είνε πρόδηλον ότι όλας τας Συλλογάς τας έστειλεν ό ίδιος, και θά είνε δικαίον νά μή λάβη μέρος ούτε αὐτός εις ένα Διαγωνισμόν, τόν όποτον ήθέλησε νά καταχρασθῆ.

Καθιστώ προσεκτικούς τούς διαγωνισθησόμενους εις τόν νέον αὐτόν όρον, διότι θά τηρηθῆ αυστηρότατα, και δέν ένωθ' νά κοδωσώ κατόπιν κανέν παράπονον εκ μέρους έκείνων, οι όποιοι θά επέμεναν τυχόν νά μή συμμορφωθούν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΟΔΙΓ' ΑΙΤ' ΟΛΑ

Οι βώλοι τ' Άη-Γιάννη.

Μιά φορά κ' έναν καιρό—λέγει μία παλαιά παράδοσις—και πόσον καιρό!... πέρασαν από τότε δεκαεννέα σωστοί αιώνες! —μιά φορά λοιπόν κ' έναν καιρό, πολλά μαζί παιδάκια έπαίζαν στήν πλατεία μιας μικρής πολιτείας της Ίουδαίας. Έκείνον τόν καιρό, τά άγρία εκτός από τά ρουχά των, έμοιαζαν πολύ με τά σημερινά άγρία ήσαν ζωηρά, φωνακλάδικα, κ' έπροτιμούσαν τά παιγνίδια από την μελέτη.

Έπαίζαν λοιπόν εκεί τούς βώλους, κ' έγελούσαν, κ' έπηδούσαν, και, καμμιά φορά, έμάλλυναν κ' έχαλούσαν τό παιγνίδι.

Παράμερα, 'ς ένα πέτρινο πεζούλι, ένα φτωχό άγρόνι εκάθονταν και τά εκύτταζε περίλυπο! κάποτε τά μάτια του, από τούς βώλους των άλλων παιδιών, εγύριζαν κ' εκύτταζαν τές φουχτές του, που ήσαν γεμάτες από μικρά πετραδάκια, και μεγάλη-μεγάλα δάκρυα έτρεχαν στά μάγουλά του.

Εις τό κατώφλι του μαγαζιού ενός Ξυλουργού, ένα άλλο όφρατο παιδάκι, με κατάξανθα σγουρά μαλλιά, με γλυκά γαλανά μάτια, έστεκόταν κ' εκύτταζε τό παιδάκι που δέν έπαίξε μαζί με τ' άλλα, παρά εκάθονταν κ' έκλαιγε.

Τό πλησιάζει τότε, και του λέγει:

— Γιατί κλαίς, Γιάννη μου; — Γιατί δέν με παίζουν εκείνοι! — Και γιατί δέν σε παίζουν; — Γιατί δέν έχω βώλους! και ή μητέρα μου είνε παραπολό φτωχή, και δέν τολμώ νά της ζητήσω λεπτά για ν' αγοράσω. Έχω μαζέψη μερικά γαλικάκια από τό ποταμάκι, και τά έτριψα στήν πέτρα για νά στρογγυλέψουν, δέν μπορώ όμως νά τά κάμω βώλους!

Και τά δάκρυα του μικρού έτρεχαν άκράτητα.

Τό όφρατο ξανθό παιδάκι έχαμογέλασε και είπε:

— Αφού δέν παίζεις, έρχεσαι νά δουλέψης; Ό πατέρας μου ό Ίωσήφ είνε γέρος, είνε κουραμένος θά βάλωμε έμεις σε τάξι τό μαγαζί του, θά βάλωμε στήν άράδα αὐτές τές σανίδες και στή θέσι τους τά εργαλεία. Έλα μαζί μου!

Ό μικρός Γιάννης άνεστάναξε, έδαλε τά περιφρονήματα πετραδάκια του μέσα 'ς ένα σακκουλάκι κρεμασμένο από την ζώνην του, και τά δύο παιδάκια, πασιμένα χέρι-χέρι, έμδῆκαν εις τό μαγαζί, όπου ένας σεβάσμιος γέρος με μεγάλα άσπρα γένηα, έπροκάνιζε σάνιδια στόν πάγκο του.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Και εις τας τρεις Κληρώσεις των Δώρων της Διαπλάσεως διά τό 1908, άξίας εν όλω δε. 1620, θά λάβουν μέρος μόνον οι μέχρι της

30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

έγγραφόμενοι ή άναεοῦντες την συνδρομήν των διά την Διάπλασιν του 1908. Ητοι τό αντίτιμον της ετησίως συνδρομής των πρέπει νά φθάσῃ εις τό Γραφεϊόν μας την 30 Νοεμβρίου τό βραδύτερον. Η πρώτη Κληρώσις θά γίνῃ άρχως Δεκεμβρίου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ.

ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΙΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

29.— Τό Φώς της Νυκτός συνιστά πρós έγγραφην ένα μαθητήν της Γ' του Γυμνασίου Χαλκίδος, ό όποίος έχει μεγάλο πόθον νά γίνῃ συνδρομητής της Διαπλάσεως άλλα στερεΐται των μέσων. Έλπίζω λοιπόν ότι κάποιος θά εύρεθῆ νά τόν έγγράψῃ.

Τό Βυζαντινό Άηδόνι μου έστειλεν 11 φράγκα και μου παρήγγειλε νάναεώσω την συνδρομήν της υπ' αριθ. 28 συσταθείσης Γαλατσίου της διά τό 1908, καθώς και τό ψευδώνυμόν της. Εγγε εις τό αγαπτόν μου Βυζαντινό Άηδόνι, τό όποτον επί τη εύκαιρία μου έγγραψε και όριστάτην επιστολήν.

Επίσης ή Άνθή Α. Μεσσηνήγ μου έστειλε δραχ. 2,50 διά τόν όποιον ένεγράφη τόν υπ' αριθ. 25 συσταθέντα όφρατόν εκ Πειραιώς, διά την Α' τριμησίαν του 1908. Εγγε εις την εγγενη μου φίλην!

Ευχαριστώ έκαρδίως τούς αγαπητούς μου φίλους, τούς πολυχρήμους, όσοι αὐτήν την εβδομάδα, μεταξύ των πρώτων, άναεώσαν την συνδρομήν των διά τό 1908 καί μου παρέσχον οὔτω διά της προθυμίας αὐτῆς τό μεγαλύτερον δάγμα της αγάπης των. Όσοι έξ αὐτῶν μου έστειλαν και ψευδώνυμον διά τό 1908, θά ίδου την έγγραφισιν εις τό πρώτον φύλλον του νέου τόμου.

Πλοίαρχε Νέμε, ζωηροτάτη ή περιγραφή της τóσον περιεργού άλιείας των παλαμηδιών, και αν είχα τόπον θά την εδημοσίευσά. Έλπίζω ότι θά μου στείλῃς και άλλας περιγραφάς.

Όνειροπόλον της Δόξης, ό Μαργαρωμένος Βασιλῆς ενεργεί ό,τι είμπορεί υπέρ της έπιτυχίας του ψευδώνυμου του. Αυτό δέν σε έμποδίζει νά ενεργήσης και σύ ό,τι είμπορείς υπέρ της έπιτυχίας του ίδιου σου. Όλα τά νόμιμα μέσα έπιτρέπονται, —και ή φίλια πάλιν θά μείνη φίλια. Έπί τη εύκαιρία αὐτῆς σάς είδοποιώ ότι ή προκήρυξις του Δημοφίσηματος θά δημοσιευθῆ εις τό προσεχές.

Η Άγνή Κάρδια με παρακαλεί νά της έγγραφῶ τό ψευδώνυμον «Ζήτη ή Εβσεργέτης μας Μαρσούκας!». Άλλ' αὐτό δέν είνε ψευδώνυμον, αγαπητή μου! Είνε... όλόκληρος διαδήλωσις. Δυό φορές νά τό γράψω, πεί, έγέμισε τό φύλλον. Διάλεξε λοιπόν κανένα συντομώτερον.

Έστειλα άγγελίας, Μουσηγάτα Άπολλον, και δέν άμφιβάλλω ότι ό Σύλλογός σας θά

χαλάσῃ τόν κόσμον ξεσπαθώνων. Ευχαριστήσε εκ μέρους μου τά λαμπρά μέλη και κράτησε και σύ μίαν καλήν μερίδα των εκ των προτέρων ευχαριστιών μου. Δέν σε συμβουλεύω νάλλάξης τό τόσον όφρατον ψευδώνυμόν σου.

Η έπιστολή σου, Άλιθ, μετά τόσον καιρόν σιωπῆς, μου έπροξένησε την μεγαλητέραν χαράν. Βεβαίως τώρα τόν χειμώνα, με τά μαθηματα, δέν έχεις τόν καιρόν που είχες τό καλοκαίρι. Έλπίζω όμως ότι κάποτε θά μου γράψῃς. Διάβασε και τά σημερινά απνευματιστικά του κ. Φαίδωνος...

Τό Άνθος της Ίδης έγινε και νοιά! Έβάπτισε ένα κοριτσάκι και τό έβγαλε Μαρία, της Παναγίας τό όνομα, διότι, λέγει, είνε τό πρώτον που βαπτίζεται. Νά τά χιλιάση λοιπόν!

Η Νυμφαία του Παίσιου εισηγήθη έσωτερική εις τό Άρσάκειον, και τι λαμπράς εισηγητίους εξετάσεις που έδωσε, και τι έκαίνους που ήκουσεν από τούς καθηγητάς! Εγγε εις την αγαπητήν μου φίλην.— Άλήθεια όμως, ή φασαρία των εξετάσεων την έμπόδισεν ως τώρα νά στείλῃ τετράδιον εις τό Ρόδον της Ανατολής. Άλλά και αὐτό θά γίνῃ!

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Όδέν ψευδώνυμον έγγραφίεται ή άναεοῦται άν δέν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος (φρ. 1.) τά έγκρινόμενα ή άναεοῦμενα ισχυοειμένους της 30 Νοεμβρίου 1907. Όσα συνοδεύονται από α, άνήκουν εις άγρία. και δσα από κ. εις κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Ένδοξον Σούλι, α. (Α. Π.) Εύγενής Φιλοδοξία, α. (Γ. Β. Π.) Βιβής, κ. (ι;) Οληής, κ. (ιι;) Παιονίς, α. (ι!) Περούσις, α. Ωρίων, α. Πολάδης, α. Βοσκοπούλα κ. Ταυγάρα, κ. Υπεριφαιροδορύμπαρος, α. Έλικωνίας Παρθένος, κ.

Άναεώσεις ψευδωνύμων: Έθνικόν Ίδεώδες, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνουμ μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ισχύον διά τό έτος τούτο, πρós τούς έχοντας ψευδώνυμον επίσης ισχύον διά τό έτος τούτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα καθηγημένα, δέν δημοσιεύονται].

Μικρά Μυστικά επιτυμοῦν ν' άναλλάξουν: ή Έλις των Δουτιχών με τόν Κοροπατίκν, Θανμαστήν των Ηρώων, Κωνσταντίνον Λάβαρον και Άγγελον Δύρακινόν— ή Άδρα του Πολυγύρου με την Ανθισμένην Άμυγδαλίαν, Φιλοπάτριδα Έλληνοπούλαν και Πατριωτίσσαν Πυργοδέσποιναν— ή Πατριωτίσσαν Πυργοδέσποινα με τόν Γοτινικόν Πέτρον, Μαργαρωμένο Λάκρον, Λάκρον της Άνακουφίσεως, Έαρινήν Έσπεραν και Έσμερλάδαν— τό Κωνσταντίνον Λάβαρον με τόν Γρηγόριον Νεϊλον, Ζίαν, Άθήνην και Άριελ— τό Άνθος της Ίδης με την Άθήνην, Άριελ, Σκέρτσσο και Φρά-Διάβολον— ή Ρέμβη με την Σονάταν Μαπεύβεν, Λάκρον της Άνακουφίσεως και Μαδρον της Βενετίας— ό Ριγολέτιος με τόν Μαδρον της Βενετίας και Έμπνευμένην Μουσικόν— ή Ναυκρατόσσα με την Θυέλλαν, Άλιθ, Λάζαρον, Νεκρικην Ώδην και Έυτυχίαν Παρελθόν— ό Κοροπατίκν με τό Μαγευμένο Ποτήρι και Ναυκρατούσαν.

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της: Διμοκοντογιότικο Στραβοκάπελλο (έστειλα τί όφρατον δελτάριον) Κατήχημα της Πατρίδος (εύχαριστώ πολύ διά τό έσπασίδωμα! αλλά τό Παιδικόν Πνεῦμα κοινώτατον αφού υπάρχει και παροιμία: απάρ τον στο γάμο σου, νά σου πῆ και του χρόνου!) Άγγελο της Έλιπίδος (έχει καλώς) Άνθος της Δόξης (μάλιστα) Ηρωικήν Κοήτην (εύχαριστώ πολύ) Δάζαρον (βέβαια κάποιος φοβόνος χρεμίσθηκε!... πολλά χαιρετίσματα εις

